

album interior II

mi s-a retezat îngambamentul ,
de podeaua inefabilă
a pieptului meu

și inima îmi patinează jovială
într-un lighean îmbibat cu cereale ,
în patul meu inflamabil.

Mă cufund ca o
nicovală
în pereții unei cutii
craniene.

Așadar ,

simt că mă spânzur de ferestrele
unui cuvânt
încă nerostit,
neîmpachetat
în negarea existenței mele.

Ce plăcut e să nu exiști.
să nu respiri.

Ai certitudinea
grosolană
că trăiești
fantezia unei incertitudini .

Să te miști ,
să implori ,
să ai habar,
să te doară
amănuntul unui fapt insignifiant,
să te risipești în ghearele
ceasului întors.

Timpul

OANCEA DANIEL
Liceul Tehnologic Cezar Nicolau , Brănești-Ilfov
Clasa a XII-a
Prof. Carla Mihalcea

---

sa galopeze
frenetic pe coaja unei scurte tragedii comice,
precum cenușa orelor desfrunzite
in jgheabul gurii mele.
Mă clatin
cu fața spre spațiul secundeii ...
Ce plăcut e să fii
durerea
unui glonț
ce nu există!

Ce superb e să știi
că holocaustul
s-a materializat
în umbra unor farfurii zburătoare
precum stelele, spărgându-se
în frunze
și să nu-ți pese
de războaie,
și de moarte.
Nici nu ai avea cum,
de vreme ce timpului
nu i s-a dat voie
vreodată
să încapă
în canalul imund al ochilor tăi .

Doar vasele de sânge
mai au inspirație.
Culoarea roșu înfloreste
în mov,
ca un cărbune șters
în boarea unui curcubeu
lăuntric, apoi
absurdul acestui labirint
mă înfometează .
Doresc șervețele ,

OANCEA DANIEL
Liceul Tehnologic Cezar Nicolau , Brănești-Ilfov
Clasa a XII-a
Prof. Carla Mihalcea

---

ca să-mi pot înlătura rănilor
din organe.
Am simțit
că însăși lumea-i un cub ,
prin care talibanii
aleargă îngroziți
de negură ,

iar eu
primesc cubul ca pe un timp
extrem de fragil.
Mă joc cu el,
mă transfigurează într-un
sertar ce miroase a goliciune și
îmi dau seama cât de norocos pot fi

să nu mă aflu în el,
pentru că
zi-mi tu,
singură virgulă ...,

te doare că vei putrezi
cioplită
în trunchiul acestor cuvinte,
dar fericită că nu aparții
unei convenții ,
unui lacăt imoral al
dizarmoniei,
sau îți vei resemna existența ori
apartenența
amarnică a unui semn de întrebare?

postum

Îl citeam pe Kant în vid de șemineu,
iar tu filozofai
în poala mea
un câmp cu flori artificiale
și mă țineai strâns între pleoape
ca și cum aș fi prizonierul
mort al
venelor tale.
Atât de teamă îți era ...
Clocoteam
sociopat
în templul sângelui tău.
Îmi era dorul de tine stea.
De aceea, îți sărutam ochii
ca pe o ultimă zăpadă în
plămânul otrăvit al unei
cizme.
Nu curg înrobit în carapacea
buzelor tale .
Tu erai oarbă,
poate de aceea ai început să-l citești
pe Kant cu ochii mei.
Mi-am scos vederea
și-am așezat-o cuminte

în copca
craterelor tale...
Nu mă auzeai,
dar îți mișcai degetele robotic
pe obrazul meu.
Mi-am scos timpanul
ca un răsucit de pumnal
în albastrul pielii,
și înfrânt
mi-am îmbălsămat corpul într-un
pian ce-mi umbla prin plete.
Chopin tremura sub scalpul tău palid
și plin de margarete.
Era modul meu de a te iubi:
un șemineu și o carte.
Un prag călcat doar uneori
și ai fi trăit de două ori
precum un veșnic sărutat
la care nu mai sunt imun.

Am învățat
că de acum

nu te voi iubi decât postum...

și totuși cerul poartă năframa câmpiilor

Și totuși cerul poartă năframa câmpiilor.
Soarele-i talismanul norilor plângând
raze. Oare-i la fel un adio smuls
dintr-un ochi?
Ți-a fost frig că ești suflet între coaste?

Mi-e rău de viață cum morții îi e
foame de mine.
Aceași secundă a zăcut între
partitura orelor. Ce rezonabil!

Cum e să fii lagună într-o baie de flăcări?
Adineauri, se auzeau din copaci
sfori strigând sinucideri,
copiii mâncau pufuleți de zahăr,
ca și cum acei copaci erau un lagăr
de gogoși.
Priveau anomalia ca pe un desen animat,
iar
crengile țopăiau pe burta pietrelor.

Cum e să fii stâncă văilor?
La fel, piatră, cum gura e
portalul cuvântului
străbătut de sărut.

Cum e să fii inexistența vulturilor?
Cum e să exiști doar în locașul poemului?

Oare-i la fel cum o răceală de sine-i asociată
cu o gripă?
Cum curcubeul e saliva ploilor?

Nu-i de mirare că cercul nu se mai miră,
că
balerina tot mistuie-n aer
arborele trist.,
Dragostea-i un timp neomodernist ce se
scurge
într-o ceașcă de cafea

și totuși,
cerul poartă năframa câmpiilor.

decepție vomitată

mi-aș fi vomitat de mult oasele
dacă aș fi știut

că nu-s decât o carne
ce pute
a sânge
și a oase zugrăvite în alb .

Oare copacul ar plânge,
dacă am fi cu toții tăiați ca
un porc?
Probabil dement și-ar răsuci
crengile
împrejurul
craniului nostru.

Oare copacul
și-ar vomita crengile
de-ar ști
că nu-i decât un copac?
Și-ar atenta frunzele,

de-ar cunoaște
că vorbele sale nu sunt rostite
și nici ascultate?

Sau o creangă și-ar vomita cumva
frunzele putrezite
dacă-ar ști că
nu sunt decât niște brațe regenerabile?

Frunzele au regurcitat tumoarea
pețiolului,
pentru că au știut că nu sunt
decât niște alunițe
ce cad sincron
de pe brațe.

Oare poemul și-ar vomita
poetul,
de-ar ști
ca nu-i decât o decepție?

adineauri

adineauri
am aflat că trupul tău a fost mușcat
între colțuri
sever,
de către pietre
și te-ai fi făcut piatră.
Așa am auzit!
Tot cu puțin înaintea algelor
ai fi tăcut între două frunze.
Tot ce-a mai rămas din tine
e lanțul,
ochiul stâng
strâns între lacrimi.
Așa te-am văzut.
Ai fi fost
obrazul
tremurând printre
săruturi.
Așa te-am pipăit
cu buzele,
crezând ca ești acul
ceasornicului.
Adineauri
uitasem că nu ești
decât pata
ofilită
a unei petale
iubită într-un
aforism vesperal.
Ai fi fost parfum
de etern. Așa te-am trăit
între două
ciocniri de stele...